

Uchwała Nr LI.335.2023
Rady Gminy Kotuń
z dnia 15 lutego 2023 roku

w sprawie rozpatrzenia skargi na działalność Wójta.

Na podstawie art. 229 pkt 3 oraz art. 238 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego Dz. U. z 2022 r. poz. 2000, z późn. zm.) uchwala się co następuje:

§ 1.

Skargę na Wójta Gminy Kotuń z w sprawie braku działań Wójta Gminy Kotuń w zakresie drogi dojazdowej do nieruchomości przy ul. Partyzantów 7 w Kotuniu (wjazd od strony ul. Reymonta) uznaje się za bezzasadną.

§ 2.

Przewodnicząca Rady, zawiadamiając Skarżących o uznaniu skargi za bezzasadną przedłoży uzasadnienie stanowiące załącznik do uchwały.

§ 3.

Wykonanie uchwały powierza się Przewodniczącej Rady Gminy.

§ 4.

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

UZASADNIENIE

Mieszkańcy, jednej nieruchomości przy ulicy Partyzantów w Kotuniu wystąpili do Starosty Siedleckiego z pismem zatytułowanym „Skarga” o rozstrzygnięcie ich sporu z Wójtem Gminy, co do braku działań, wobec sąsiada, który poprzez „...umyślne postawienie płotu (...) na drodze dojazdowej do naszego domu ...” doprowadził do wieloletniego sporu związanego z utrudnieniem w dojeździe do nieruchomości skarżących. Z treści pisma wynika, że brak działań wójta wynika z długoletniej znajomości z właścicielką ogrodzonej nieruchomości (była Ona pracownicą Wójta). Starosta Siedlecki uznając się za niewłaściwego w sprawie rozpatrzenia skargi przekazał skargę według właściwości do Rady Gminy Kotuń.

Przed wszystkim należy zauważyć, że sprawa dojazdu do nieruchomości skarżących ma swoją długoletnią historię. Już bowiem w maju 2014 roku odpowiadając na pismo jednego ze skarżących, wskazano na charakter drogi stanowiącej działkę ewidencyjną 1261. Działka ta nie jest drogą publiczną a drogą wewnętrzną w rozumieniu art. 8 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2022 r. poz. 1693). Drodze tej bowiem nigdy nie nadano charakteru drogi publicznej. Drogą publiczną, zgodnie z przepisami art. 1 i 2 ustawy o drogach publicznych, byłaby wówczas, gdyby została zaliczona do kategorii dróg gminnych. Zaliczenie do tej kategorii dróg publicznych musiałoby nastąpić według art. 7 ust. 2 ustawy o drogach publicznych w drodze uchwały Rady Gminy po zasięgnięciu opinii Zarządu Powiatu Siedleckiego. Przedmiotowa działka jako droga wewnętrzna nie spełnia wymogów technicznych określonych dla dróg gminnych i dlatego pozostaje drogą wewnętrzną.

Wobec ponawiania problemu dojazdu, pismem z dnia 18 września 2017 r. (znak R.R.G. 6823.3.2016.MP) Wójt Gminy Kotuń, zaproponował właścicielowi sąsiedniej, wobec działki skarżących, nieruchomości zbycie na rzecz Gminy części działki. Nabycie części tej działki pozwoliłoby na złagodzenie łuku skrętu oraz poszerzyło drogę wewnętrzną i tym samym usunęło problem. Niestety adresat tego pisma nie zareagował na złożoną propozycję. Gmina dlatego musiała wystąpić z propozycją umownego nabycia części nieruchomości z uwagi na brak możliwości nabycia tej części w drodze wywłaszczenia. Obowiązujące przepisy pozwalają bowiem wywłaszczać nieruchomości tylko na cele publiczne a te zostały określone w art. 6 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2021 r. poz. 1899, z późn. zm.). Według art. 6 pkt 1 tej ustawy celem publicznym jest *wydzielanie gruntów pod drogi publiczne, drogi rowerowe i drogi wodne, budowa, utrzymywanie oraz wykonywanie robót budowlanych tych dróg*.

Kolejnym działaniem, jednej ze skarżących, było skierowanie w 2018 roku do Wójta Gminy, przez radcę prawnego jako ustanowionego pełnomocnika, podania o doprowadzenie drogi dojazdowej do stanu pozwalającego na „...dojazd do posesji, wykonywanie prac remontowych z użyciem specjalistycznego sprzętu, dostawę przesyłek wielkogabarytowych ...”.

W myśl art. 227 Kodeksu postępowania administracyjnego, przedmiotem skargi może być w szczególności zaniedbanie lub nienależyte wykonywanie zadań przez właściwe organy albo przez ich pracowników, naruszenie praworządności lub interesów skarżących, a także przewlekłe lub biurokratyczne załatwianie spraw.

Z treści skargi wynika, że skarżący jako przedmiot skargi, uczynili zaniedbanie lub nienależyte wykonywanie zadań Gminy, naruszenie praworządności lub interesów skarżących przez jej Organ Wykonawczy. Zdaniem skarżących Wójt Gminy niewłaściwie wykonuje zadania własne Gminy określone w przepisach art. 7 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U.

z 2023 r. poz. 40) a w szczególności ust. 1 pkt 2 czyli zaspokajania zbiorowych potrzeb wspólnoty w zakresie gminnych dróg, ulic, mostów, placów oraz organizacji ruchu drogowego oraz pkt 14, czyli porządku publicznego i bezpieczeństwa obywateli oraz ochrony przeciwpożarowej. Należy zauważyć, że w przepisie art. 7 ust. 1 pkt 2 ustawy o samorządzie gminnym mowa jest tylko o drogach gminnych a nie o drogach wewnętrznych.

Kluczowe znaczenie w ocenie zasadności skargi ma wykładnia przepisu art. 7 ustawy o samorządzie gminnym, a dokładnie treść art. 7 stanowiącego o zaspokajaniu zbiorowych potrzeb wspólnoty w sprawach określonych w katalogu otwartym, stanowi dla członka wspólnoty samorządowej podstawę do skutecznego żądania jego uwzględnienia.

Wyjątkowo jednolite i trwałe stanowisko w tej sprawie zajmują sądy administracyjne. Z ich orzecznictwa wprost wynika, że „*Nałożenie na gminę obowiązku budowy drogi nie prowadzi do powstania po stronie mieszkańca gminy, ani żadnego innego podmiotu np. inwestora budującego osiedle mieszkaniowe, uprawnienia na podstawie, którego przysługiwałoby mu żądanie o budowę przez gminę drogi,*” - zob. wyrok WSA w Gdańsku z dnia 10 grudnia 2009 r. III SA/Gd 413/09. Natomiast WSA w Olsztynie w wyroku z dnia 25 lutego 2009 r. I SA/OI 11/09 stwierdził, że „*Ogólna treść art. 7 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 ze zm.) nie może stanowić samodzielnej podstawy określenia kompetencji gminy w określonym rodzaju spraw. Kompetencje te należy oceniać w powiązaniu z przepisami ustaw szczególnych.*” Taką ustawą szczególną byłaby w tym przypadku ustawa o drogach publicznych. Przepisy art. 8 tej ustawy stanowią, że obowiązek przebudowy, remontu, utrzymania, ochrony i oznakowania dróg wewnętrznych oraz zarządzanie nimi należy do zarządcy terenu, na którym jest zlokalizowana droga wewnętrzna a w przypadku jego braku na właścicielu tego terenu. Natomiast finansowanie tych zadań, należy do zarządcy terenu, na którym jest zlokalizowana droga, a w przypadku jego braku na właścicielu tego terenu. Obowiązki właściciela drogi wewnętrznej czy zarządcy terenu na którym położona jest taka droga mają charakter cywilno-prawny a nie publiczno-prawny. Oceniając zadania i kompetencje gminy wobec dróg wewnętrznych sądy administracyjne stwierdzają, że „*W stosunku do nieruchomości pozostających we władaniu Skarbu Państwa czy też gminy, żaden przepis prawa nie przewiduje by można skutecznie żądać przeprowadzenia remontu drogi, a organ był uprawniony do orzekania o tym w drodze decyzji administracyjnej.*” tak orzekł WSA w Rzeszowie w postanowieniu z dnia 23.11.2011 roku sygn. II SAB/Rz 65/11 odrzucającym skargę na bezczynność wójta Gminy w przedmiocie przebudowy i modernizacji drogi.

Nie jest możliwe także rozstrzygnięcie przez Wójta Gminy wątpliwości co do legalności budowy ogrodzenia czy oceny motywów jego budowy. Wójt nie jest bowiem ani organem administracji architektoniczno-budowlanej ani organem nadzoru budowlanego.

Mając na uwadze udzielanie przez Wójta odpowiedzi na kierowane do niego pisma oraz brak po stronie Gminy możliwości i obowiązku uwzględnianie wniosków czy żądań skarżących skargę należało uznać za bezzasadną.